

нѣща, за каквито пѣй Петйофи, е пѣлъ и ще пѣй не единъ поетъ, но тѣй както той е пѣлъ, рѣдко нѣкой другъ ще може. Прѣди него, венгерскитѣ поети сж пѣли на чужди ~~сѣла~~ и тѣхнитѣ произведения сж маджарски само по езикъ: тѣ сж хубави, може би прѣвѣсходни, но порѣсени съ парфюмъ, ~~исписанъ по пощата изъ чужбина~~; Петйофевитѣ пѣсни сж цвѣти израсли на свободна родна почва, тѣ опияняватъ всѣкого, който иска да се наслади отъ тѣхния прѣсенъ дѣхъ; слънцето и буритѣ на живота сж ги кърмили и отглеждали, а не грижовна ръка на майсторъ изучилъ по книги своитѣ запаятъ. Нѣкой отъ тѣй нарѣченитѣ природни пѣвци — дори ни Бѣрисъ — съ своитѣ пѣсни не би могълъ мѣри междапъ съ пѣснитѣ на тоя бардъ, въ които се оглежда животътъ на народа, както ясно и мило се оглеждатъ, съ всичката си дивна разнообразность, ландшафтитѣ въ бистритѣ вълни на въспѣната отъ него Тиса. Никакви многотомни описания животътъ на венгерския народъ не би дали такова ясно прѣдставление за него, както пѣснитѣ на Петйофи. Той ни въвежда въ хижата на венгерския селенинъ, разказва ни за неговитѣ всѣдневни грижи и радости; повожда ни по диритѣ на нѣкой ноцентъ халосникъ, яхналъ на вихренъ конь или дѣбонешкомъ промъкванецъ се, маментъ въ блѣнветѣ си отъ двой черни очи; отваря ни вратитѣ на задименитѣ крѣчми, да ни покаже какъ нѣкой безгриженъ бекрия-бекяръ скратира дългитѣ ноци съ своята крѣчмарка, изгора, или какъ луди млади сж се събрали да му сръбнѣтъ юнашки на юнашка вересилъ; сочи ни скривалището на хайдутина, показва ни го послѣ какъ варди по друмища на пусилъ — а изпрѣчва прѣдъ очитѣ ни и бѣсилката на която виси, облитанъ отъ черни гарвани. Сега се подсмѣй на ревнигъ нѣкой мѣжъ, сега пѣкъ на нѣкой херой на чехъла; тукъ прѣвара прѣдъ очитѣ ни дългокракъ овчаръ, яхналъ на ниското си магаре; тамъ нѣкой стара мома, млада жена, спрѣтната слугиня какъ жадигъ по нѣщо, като земята въ лѣтния зной по нѣкое мимолетане облаче; вади ни наявѣ помислитѣ на селенина, на гражданина, на трепетка, храбреца, патриота — и пѣй ни за тѣхната съдба: ту за тѣхното лѣниво истѣгане съ луличка въ уста, ту за тѣхната сприхавость, ту за самотния имъ гробъ, заглѣхналъ нѣйдѣ въ буренака на Пуста.

Нѣкой прѣди него не е вниквалъ подъ дрипитѣ въ гордата и свободна душа на свои народъ, никой прѣди него

за джк
за ссчавт
980х. Инг.
Ant. 620

инв. 11442